

Hví???

so nógv stríð, tá ið tað ikki er neyðugt.

Crede Debonair turkiskinjan ger arbeiði nógv lættari, skjótari og betri, og prisurin er sámuligur kr. 545 Spyrjið um treyri.

RADIO-EL tlf. 1397

Kunstøð

oll tey vanligu sløgin á goymslu á Tvøroyri.

AS. Richard B. Thomsen & Søn

Lýsið í SOSIALINUM!

FÆROSK MARGARINE

Vita No 1

VITAMINISERET

FÆROSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

Tryggingarsambandið FØROYAR

Føroya Kríggstrygging	Tlf. 1090
Føroya Sjóvátrygging	- 1090
Føroya Brunatrygging	- 1098
Føroya Vanlukutrygging	- 1466

Vit tryggja:

Bátar, skip, vörur, hús, innbúgv, akfør o. a.

Føroyingar eiga at tryggja í landsins egnu trygging.

Vit hava altíð á goymslu alt tilfar til

**blikksmið
sanitet
hitaverk**

DEMICH

Tlf. 1776 - Tórshavn

Verður sent um alt landið

Ferðatælan okkara

VERÐUR FRÁ 1. MAI BROYTT SOLEIÐIS:

ÚR KEYPMANNAHAVN:

tyssdag & friggjadag
kl. 8

ÚR VÁGUM:

hósdag & leygardag
kl. 12

SAMSTUNDIS VERÐUR FERÐAKOSTNAÐURIN NIÐURSETTUR TIL:

Vágar—Keypmannahavn (ein veg) 543 kr.
Vágar—Keypmannahavn—Vágar (báðar vegir) 1032 kr.

MINNIST TIL »FAMILJURABATTINA«

FAROE AIRWAYS

SÖRVAG 103

Max Catto:

FEIGDARFUGLAR

3.
Nú er um Aristide at røða. Eg fekk hópin av søgu hansara í skeinkistovuni. Afturvíð fingi vit endaleysa sjengrið úr speli-kassanum (jukeboxini), og hetta sleit í nervar minar sum tanna-þorur. Aristide var nakað túr-aður av ovdrykkju — serliga stórur munur var á søguhátti hansara móti skilaligu sakligu frágreiðing skiparans, og var hetta meira sum mósut gomul kerling, sum brúkar munn á torinum, og ikki trútu illbøn-irnar og illavörðin orð.

Eg noyddist at hava hann eitt sindur burtur frá mær. Hann hevði netupp tá etið okkurt við nógvum kryddi í og leykosin stóð sum eldur um varrar hans-ara.

Hann var litil, køggutur mað-ur við nógvum smyrsl í hár-inum. Líktist mest persóni úr gomlu fronsku skemtileikumun, — hann var hin háli, sum trill-ar við eygunum. Ikki eina løtu hevði hann eyguni av hábermdu dóttir vertshúshaldarans.

Men áhugi mín var beinan-vegin vaktur, tá ið eg fekk at vita, at hann átti einasta last-bilin, ið var á oynni, hetta gjørdi hann til metan mann. Hann varð mettur javnt við

hægstu embætismenn á oynni. Hann hevði ikki bara alt góðsið at koyra til og frá skipunum, men mátti eisini taka uppá seg alt annað, antin tað nú var koyring til brúðleyps ella aðrar veitslur. »Eg var ein av mæt-astu monnum á oynni,« segði hann tungliga. »Var tað eitt-hvørt tungt sum skuldi flytast, noyddust tey at koma til mín ella bera tað sjálvi.«

Tvær ferðir um mánaðin flutti hann vistir niðan á sjúkra-húsið. »Tað gav einki av ser,« segði hann, »eg gjørdi tað av berari miskunne« (seinni frætti eg, at hann einaferð hevði klag-að um, at hetta loysti seg ikki, tá hevði faðir Doonan tikið í herðatoppin á honum og skam-farið hann so, at hann mintist afturá. Eg sá fyri mær, hvussu tann illsinti írin hevði skrálað inn í andlitid á tí skelvandi Aristide, at hann skuldi minn-ast til at hjálpa sjúkum og faðir-leysum í navni mannakerleik-ans).

»Men eg mátti sjálvandi fyri-geva honum,« segði Aristide. »Ein maður kann ikki vera heilt rettsiðaður at fara at vera prestur. Og hasin írin var meira enn bara eitt sindur ørur.«

Aristide segði, at tað gekk

bara væl niðan á sjúkrastúð tann dagin. Ikki at tala um, so er vegurin heilt út av lagi ring-ur, bert pimpursteinur og leysur eygur og grót, og langar leiðir fer hann tætt fram við heljar-dýpi, sum hevði fingið hárið at staðið í andarisi á einum hvør-um øðrum bilstjóra. Men meg rørdi tað ikki. Eg plægi kaga omaneftir at siggja bleyta grøna teppið einar 1000 metrar niðri, so vakurt aldandi í sólar skin-inum. Hetta teppi var frum-skógurin — trøllakambar, krypl aðir pálmar og aðrir vøkstrar. Viðhvørt brast steinur undan bilinum og eg bíðaði eftir ljóð-inum men einki hoyrdist í langa tíð.

Eg eri gudrøkin maður, og eg havi tíðum hugsað mær helheim nakað soleiðis, bert nakað, ið dettur og dettur í endaleysa dýpið.

Men hetta gjørdi mær einki — eg var vanur við.

Eg hoyrði tey trí bølmenningi blóta aftanfyrir. Tygum hava kanska varnast, at eg taki stór-an til viðhvørt, og at mál mitt er nakað lítað, men hetta er bert smátting móti Marcelli. Jassurin var so tungusnjallur, at mær tókki undur. Faðir Doonan var sjálvandi illa við, men tað var reðuligt hjá teimum at sita har niðri á sletta laðnum. Melanesar hava reyvar av steini, og teir fáa einki illt. Men fyri on-

ur menniskju má tað vera sum sjálvur skerseldurin.

»Koyr ikki so skjótt,« segði faðir Doonan. »Teir fáa so illt.«

»Tað verður nógv verri hjá teimum, tá ið teir koma til Tahiti,« svaraði eg.

»Nýttast tygum at frøast um tað? Teir eru brøður tygara...«

So hevur móðir mín pina-doy verið nakað til viks. Og koyri eg spakuligari, verður myrkt, áðrenn vit koma til sjúkrastúð.

Men vit komu fram áðrenn sólsetur. Wienarlekkin og fyri-støðukvinnan stóðu úti á sval-anum og buðu okkum vælkomn-ar at vera. Sjúkrastúð lá á eini fjallarök, sólin hvarv sum eld-kúla í endaleysa havinum, ein ógloymandi sjón. Dr. Wexler brosaði og rætti faðir Doonan hondina. Fyrstøðukvinnan — eg skal siga tygum meira frá henni um eina løtu — tók tvørt-urum hann og kysti hann. Tað mundi vera reðuliga einsligt har uppi hjá teimum. Ein lítað sjúkrasystur kom út, og hon gnisaði.

Eg setti vagnin til viks í garð-inum, og allir melanesarfang-arnir fóru út.

Teir triggir heiðurgestir okk-ara rørdi seg ikki. Teir vóru saktans so stivnaðir, at teir ork-aðu ikki upp.

Eg hoyrði Harry Frobisher siga: »Eg eri tær beru bløðrur.« »Eg noyddist beint á hospital-

ið,« segði Marcel. »Fá boð eftir læknanum. Eingin skal seta meg til arbeiðis.«

»Á,« hugsaði eg, »tú fært annað at siggja.« Ein av lög-reglumonnunum, sjersanturin, prikaði undir teir við byrsu-brókini, og so grulvaðu teir útúr.

Dr. Wexler og fyrstøðukvinn-an hugdu bilin at teimum. Tað var kanska eitt sindur lögð — fyrri ikki at siga verri — at siggja triggir hvítir menn í fylgi við innføddum fangum. »Hvør í Harrans navni er hatta?« tesk-aði fyrstøðukvinnan.

Eg hoyrði faðir Doonan greiða frá...

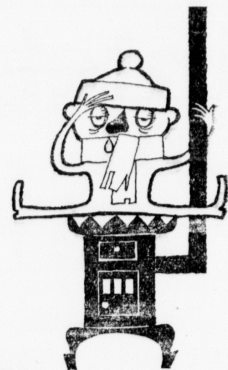
»Hvat hava teir gjørt?« spurdi hon.

Eg hoyrði prestin siga spaku-liga og sorgtungt: »Drápx. And-lit hennara storknaði.

»Aja, er nú so illa statt við arbeiðsfólki. Vit noyddast at vara okkum, at teir ikki skulu myrða okkum í seingini.«

Men so lei hon og legði hondina á ryggin á honum. Hon hevði fyrri at duka á ryggin á fólki — og var hann ikki so stinnur sum oksin, hevði hann farið umkoll. Ein frálík kvinna, har var liv í. Eg hevði gott eyga á henni. Ein hálvan tíma á sofuni, og eg skuldi fingið hana at hugsa um annað enn melanesarungar av teim spilt-sku... »Tað er bórðreitt,« rópti hon, og tey fóru øll innar.

(Framhald)

Hostalint

FØROYA

BANKI

Banki FØROYA

